

ΤΟΥ Α. ΣΑΜΜΙΣΣΟ

ΤΡΑΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΔΗΜΙΟΣ

Όταν ο Ναπολέων αλαζονικά προσπαθούσε να συγκρατήσει ακόμα στο θρόνο της Ισπανίας τον αδελφό του Ιωσήφ, που διά της βίας τον είχε επιβάλει για βασιλέα στους Ισπανούς, οι οποίοι σύσσωμοι και με ό,τι μέσο μπορούσαν είχαν εξεγερθή εναντίον του, μιά γιορτή, ένας χορός, δινόταν μιά μέρα στον πύργο της Μέντα, στον πύργο του μαρκέζε ντε Λος Λεγκανέθ.

Ενώ τὰ κύμβαλα έσκόρπιζαν τους δυνατούς ήχους των κ' ή μουσική άντηχούσε, ο Βικτόρ, ο Γάλλος, ο «έχθρος της Ισπανίας», ένοιωθε μεγάλη άνησυχία μέσα σ' εκείνον τον πύργο. Γιατί σ' αλήθεια ή γή δέ στεκόταν καλά κάτω απ' τὰ πόδια των Γάλλων κατακτητών σ' ολάκερη την Ισπανία!

Ένα βλέμμα της Κλάρας, της κόρης του πυργοδεσπότη Λεγκανέθ, τον έκανε ν' άνατριχιάσει. Και ρίχνοντας τότε κι' εκείνος ένα βλέμμα σ' όλους όσους τον περιστοιχίζαν, διάβασε καθαρά στο πρόσωπό τους την προδοσία!

Αφησε τή σάλα και φώναξε μόλις βγήκε έξω:

— Ω Κλάρα! Κλάρα! Πρέπει ν' αφήσουμε κι' εμείς τις καρδιές μας να ξεσχοιστούν ακόμα μέσα σ' αυτό τον άγώνα των πατριδών μας;

Από την άκρη της ταρατσας κύτταξε κατόπιν θαρραλεψήμενος κατά τον κάμπο, πέρα. Δεν συλλογιζόταν τίποτε. Ήταν μονάχα θλιμμένος. Η άκτή, τὰ περιβόλια, ή πολιτεία, ή θάλασσα που άπλωνόταν ως πέρα, άχτινοβολούσαν όλα κάτω απ' τις λαμπρές άχτίνες του φεγγαριού. Μιά φωνή άξαφνα τον άνακάλεσε από τὸ θύθισμά του:

— Διοικητά μου, ψάχνω να σάς βρω. Περιμένω διαταγές σας. Ο καιρός είναι πολύτιμος. Η άνταρσία θα μās καταστρέψει. Δεν είμαστε διόλου άσφαλείς μέσα σ' αυτή τή σφικοφωλιά. Οι Ισπανοί γιορτάζουν αλαζονικά τή νύχτα του Αη-Γιαννιού και τις φωτιές τους τις άνάβουν πεισματικά στις διαταγές μας. Δέστε! Κάνουν σινιάλα σ' άγγλικά καρδιά.

Και εκείνος που του μιλούσε, του έδειξε με τὸ χέρι του τή θάλασσα. Άγγλικά πολεμικά με τὰ πανικά άνοιγμένα έπλεαν πρὸς τὸ μέρος τους. Άξαφνα ένα σφύριγμα άκούγεται, μιά φλόγα συνθηματική ύψώνεται από τον πύργο και μιά τρομερή κραυγή άντηχεί: «Έμπρός, Ισπανοί! σηκωθείτε για τον πόλεμο της έξολοθρεύσεως των Γάλλων!»

Απ' τὸ θάθος του κάμπου μιά άλλη φωνή άπάντησε στην πρώτη και ξαφνικά φωτιές και φλόγες έλαμψαν απ' όλες τις μεριές του βουνού.

Ένας πυροβολισμός άντήχησε συγχρόνως, κι' εκείνος που μιλούσε στον Βικτόρ, χτυπημένος στο στήθος, ξαπλώθηκε κάτω νεκρός.

Η πολιτεία έχει μεταβληθῆ τώρα σ' ένα θέατρο τρόμου. Ο Βικτόρ πρέπει να φύγει από τὸ επικίνδυνο αυτό μέρος που βρίσκεται. Αυτό είναι τὸ μόνο που έχει να κάνει.

Η Κλάρα ξέαφνα του σφίγγει τὸ χέρι: «Φύγε! του λέει, ένα άλογο σε περιμένει κάτω!» Και τον σπρώχνει για να φύγει.

Ο Βικτόρ κατεβαίνει όσο μπορεί πιο γρήγορα τις σκάλες.

Του μιλούσε ακόμα ή Κλάρα, όταν ή σφαίρες άρχιζαν να σφυρίζουν ολόγυρά του, πράγμα που τον έκανε να φύγει τὸ γρηγορότερο. Ο θάνατος κ' ή ντροπή άκολουθούσαν τὰ βήματά του. Τέλος, στερεωμένος καλά σ' άλόγο του, με τὰ χαλινάρια τεντωμένα, τὰ σπηρούνια βαμμένα στο αίμα, ώρμησε καλπάζοντας πρὸς τὸ Γενικό Στρατηγείο. Μόλις έφτασε εκεί, άμέσως παρουσιάστηκε στον άρχηγό:

— Στρατηγέ μου, του άνάφερε, σάς φέρνω τὸ κεφάλι μου, τὸ κεφάλι μόνο, για τὸ κακό που έγινε!

— Ίσως και να μη φταίς εσύ, του άπαντᾷ ο στρατηγός. Αυτό, πάντως, θα τὸ κρίνει ο ίδιος ο Αυτοκράτωρ. Μπορεί να σε τουφεκίσει, μπορεί και να σε συγχωρήσει. Μά έμένα τώρα ή δουλειά μου είναι να έκδικηθῶ.

Τὴν άλλη μέρα, ξημερώνοντας, ή γαλλικές φάλαγγες παρατάχθηκαν έξω από τή Μέντα. Η πολιτεία που χθές ακόμα κυττούσε με τόση τόλμη πρὸς τὸ μέρος της θάλασσας, έγκαταλείφθηκε από τους Άγγλους στην άδυναμία της και ή έξοδος που περιμεναν όλοι δεν έγινε. Οι αλαζονικοί κάτοικοι που είχαν πάρει θάρρος τὴν περασμένη μέρα, άφησαν τώρα γεμάτοι τρόμο τους έκδικητές να μπούν μέσα στη σιωπηλή πολιτεία τους.

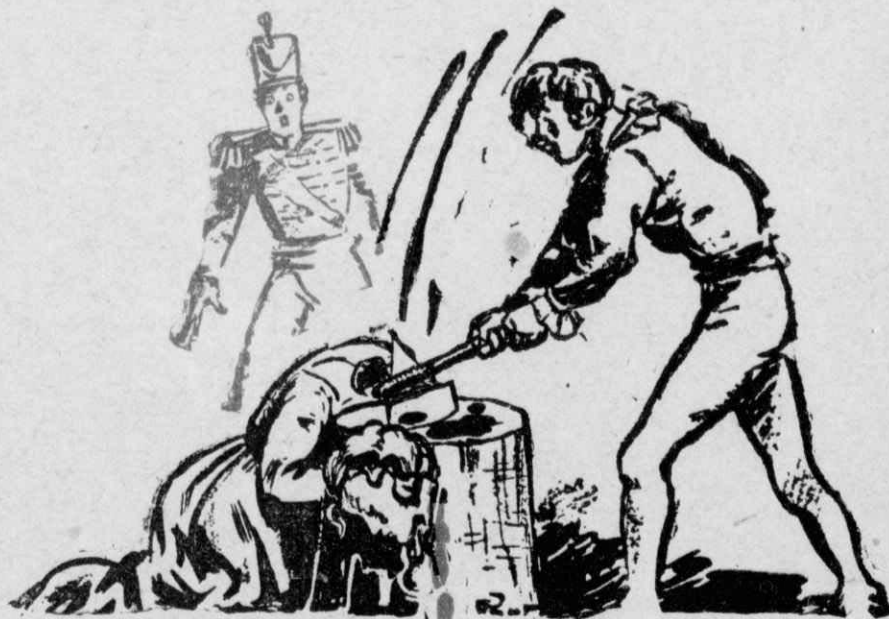
Σε λίγο τὸ αίμα άρχίζει να τρέχει ποτάμι. Οι έπαναστάτες είχαν παραδοθῆ μόνοι τους κι' ο στρατηγός διέταξε να τουφεκιστούν διακόσιοι απ' αυτούς.

Για στρατηγείο του είχε διαλέξει τή σάλα του πύργου, όπου δόθηκε τὴν περασμένη νύχτα ο χορός. Περιστοιχισμένος από τους έπιτελείς του, πρόσταζε από κεί τις θανατικές έκτελέσεις. Πάρα πέρα άλυσοδεμένοι στις κολώνες της σάλας ο μαρκήσιος ντε Λος Λεγκανέθ, ή γυναίκα του και τὰ παιδιά του — δυὸ παλληκάρια, δυὸ κόρες κι' ένα μικρὸ άγόρι — παρουσιάζουν ένα θέαμα οδυνης και πόνου. Μαζύ τους, οχτὼ ύπηρέτες, δεμένοι κι' αυτοί, πνίγουν στο θάθος του στήθους των τὸ βογγητό τους και κυττάζουν με σεβασμὸ τους άφεντάδες των.

Έξω στην ταρατσα προετοιμάζεται τὸ αίματηρὸ έργο. Στήνουν μιά κρεμάλα κι' ο δήμιος στέκοντας παράμερα φαίνεται κι' αυτός από τὸ ύφος του πὸς άνατριχιάζει και πὸς άηδιάζει, τον ίδιο τον έαυτό του, για τὸ φρικάλéo έργο που του είχαν άναθέσει. Βουβοί κι' ασάλευτοι οί φρουροί έχουν παραταχθῆ τριγύρω, ενώ άλλοι στρατιῶτες πήγαν κι' έφεραν από τὴν πολιτεία εκατὸ πολίτες που τους ύποχρέωσαν άναγκαστικά να παρασταθοῦν σ' αυτό τὸ θέαμα. Μονάχα ένας Γάλλος, ο Βικτόρ, μένει κοντὰ στους καταδικασμένους προσπαθώντας να τους περιποιηθῆ. Δέχεται όμως τὴν περιφρόνησί τους για τὴν άφοσίωσί του. Η Κλάρα του ζητάει κάποιά χάρι και του μιλεῖ σιγά. Εκείνος της άπαντᾷ κι' εκείνη πότε κοκκινίζει και πότε κιτρινίζει. Ο περήφανος γέρο πατέρας της, τον κυττάζει με θυμὸ, και αυτό ταραίζει τὴν κόρη και τὴν κάνει να κατεβάσει τὰ μάτια της. Ρίχνει στο φίλο της ένα νεῦμα γεμάτο άξιοπρέπεια.

Ο Βικτόρ τότε προχωρεῖ πρὸς τὸ στρατηγό:

— Έρχομαι να σάς ζητήσω μιά χάρι, του λέει.

Ένα κύμα αίματος, τὸ αίμα της καρδιάς της έτρεξε.

— Έσείς, μιά χάρι;

— Μάλιστα! Έκτελώ ένα τελευταίο κι' όδυνηρό καθήκον: αφήστε τους Λεγκανέθ να πεθάνουν με τ' όσσεο και όχι με τήν άγχόνη.

— Καλά!

— "Αν επιτρέπεται κι' ένας παπάς...

— "Επιτρέπεται κι' αυτό.

— Διατάχτε να τούς λύσουν: 'Ο λόγος τους και ό δικός μου σ' ός έγγυώνται γι' αυτούς.

— "Αν έγγυάστε έσείς προσωπικώς, τούς λύνω.

— 'Ο μαρκήσιος Λεγκανέθ λαμβάνει τ' ό θάρρος να σ' ός ζητήσει κάτι άκόμα: δίνει όλη του τήν περιουσία για να χαρίσετε τή ζωή σ' ένα από τ' α παιδιά του.

— 'Η περιουσία του ανήκει στο Βασίλειο. Θα πεθάνουν όλοι, όλοι!

— Κι' αυτό τ' ό μικρό, τ' ό χαριτωμένο άγοράκι;

— Ναι! Είμαστε στην 'Ισπανία... Κρασί! Φέρτε κρασί... Κύριοι, ός πιούμε στην ύγεια τ' ό Αυτοκράτορος Ναπολέοντος!... 'Εβίβα!...

— Αυτή είνε ή τελευταία σας λέξι;

— Ναι... και όχι! Θα χαρίσω τήν ζωή και τήν περιουσία τους σ' ό κείνον από τούς Λεγκανέθ π' ό θ' έχη τ' ό θάρρος να έκτελέση τή θανατική ποινή όλων τ' όν άλλων... Αυτή είνε ή τελευταία μου λέξι.

'Ακούγοντας αυτά του τ' ό λόγιαπολλοί στρατιώτες π' ό είχαν τή φήμη γενναίων, νοιώθουν τ' ός τρίχες των να σηκώνονται.

'Ολοι σωπαίνουν. 'Ο στρατηγός κάνει μιά έπιβλητική χειρονομία και ό Βικτόρ άποχωρεί. Πλησιάζει τούςκαταδίκους με θουρκωμένα μάτια. Κανείς δέν θα φανταζόταν π' ός έφερνε μιά άπανθρωπη πρόταση. 'Ελευθερώνουν από τ' ός άλυσίδες τ' ό Λεγκανέθ και τήν οικογένειά του. Αυτός ό 'Ιδιος ό Βικτόρ λύνει τ' ό σχοινιά π' ός σφίγγουν τ' ό χέρια τ' ός Κλάρας. 'Υστερα όδηγούν τ' ό θύματα στο δ' ήμιο.

— Φίλε μου, ρωτάει τότε ή Κλάρα τ' ό Βικτόρ, π' ός μου καθαρά τί έκανες;

'Ο Βικτόρ, βαθεία συγκινημένος, τ' ός ψιθυρίζει λόγια π' ός τ' όν κάνουν ν' ανατριχιάζει συγκορμος. Μά ή κόρη τ' όν άκούει έντελ' ός άτάραχη. Γυρίζει έπειτα στον πατέρα τ' ός και τ' ό λ' έπει:

— 'Ανάγκασε τ' ό γυιό σου, τ' ό διάδοχό σου, να σου όρ κιστή τυφλή ύποταγή! Πρόσταξέ τον! 'Εκείνο π' ός ζητήσαμε μπορούμε να τ' ό πετύχουμε, αν τ' ό θελήση αυτός. Είνε τρομαχτικό αυτό π' ός θα κάνη, αλλά δέν γίνεται άλλοι' ός. 'Εμείς μιά φορά θα πεθάνουμε! Φτάνει π' ός θ' άζηση εκείνος.

— 'Ω Ζουανίτο, άδερφέ μου, θλαστέ ξανανειωμένε τ' όν κρίνων π' ός σκεπάζουν τ' ό οικόσημο τ' όν Λεγκανέθ, όρθώσου με τήν ήρωική δύναμη τ' όν προγόνων σου!

Γύρω από τ' όν γέρο άσπρομάλλη μαρκήσιο μαζεύονται με μαύρα προαισθήματα όλα τ' ό μέλη τ' ός οικογενείας. 'Η μητέρα στηρίζεται στο στήθος τ' ό άντρός τ' ός. Τ' ό μάτια τ' ός λάμπουν. Κι' άρχίζει να έχη κάποιαν έλπίδα. 'Η Κλάρα τ' ός λέει ό,τι ξέρει. 'Η φτωχή γυναίκα πέφτει χάμω λιπόθυμη. 'Ο πατέρας φωνάζει:

— Ζουανίτο; άπομάκρυνε από μ' ός τή ντροπή τ' ός ξεκληρίσματος π' ός είνε χειρότερη κι' από τ' ό θάνατο.

'Ο νέος σαλεύει τ' ό κεφάλι του κι' ύψώνει τ' ό χέρια του:

— "Αν έχης μέσα στις φλέβες σου τ' ό αίμα μου, λέει ό γέρος, ύπάκουσε στη διαταγή μου. Σ' ό είσαι ό χυμός τ' ός σπιτιού μου. Πρέπει να ζήσης. Και για να ζήσης θα γίνης ό δ' ήμιός μας.

— Ποιός μπορεί να θάψη τ' ό χέρια του μέσα στο αίμα τ' ός πατέρα του; κραυγάζει ό νέος έξαλλος.

Τότε ή Κλάρα πέφτει στα γόνατά του:

— 'Αδερφέ μου, αν μ' άγαπάς, μην αφήσης τ' ό δ' ήμιο να μ' άγγίξη. Θυμάσαι μιά μέρα τί μου είπες; «Πριν σ' ό κάνη δική του αυτός ό Γάλλος, π' ός εσύ δέν δείχνεις να τ' όν συχαίνεσαι, τ' ό στιλέτο μου θα θανατώση στην καρδιά σου τ' ό άνάξιο αίσθημά σου!» "Ε, λοιπόν, τώρα άφησέ με να χρωστώ τ' ό θάνατό μου στην άγάπη σου.

Κι' ό Φίλιππος, ό άλλος τ' ό αδελφός, τ' ός λέει:

— Δυστυχισμένε μου άδερφέ, πρέπει να κρατήσης ψηλά τή σημαία τ' ός σπιτιού μας. Διαφορετικά, ξέρε το, θα γκρεμιστή και θα χαθ' ή για πάντα.

'Η π' ό μικρή κόρη κι' ή μητέρα κλαίνε άγκαλιασμένες. Τ' ό μικρό άγοράκι γεμάτο θυμό σκουπίζει τ' ό δάκρυα τ' ός άδερφής του. 'Ο μαρκήσιος ζωηρεύει τότε τή φωνή του και λέει στο γυιό του:

— Είσαι από εύγενικό 'Ισπανικό αίμα, εσύ π' ός δέν σκέ-

πασαι τίποτ' άλλο από τ' ό δικό σου πόνο, τή στιγμή π' ός πρέπει να δράσης; Δέν είσαι παιδί μου, δέν μπορείς ποτέ π' ός να είσαι και σ' άποκηρύσσω τήν ώρα αυτή τ' ός θανάτου.

Η μητέρα θγάζει ένα θογγητό πνιγμένο.

— Σιωπή! Δέχεται! λέει ή Κλάρα.

'Ενας παπάς παρουσιάζεται στο θάθος τ' ός σάλας. Τ' όν φέρνουν άμέσως κοντά στο Ζουανίτο κι' ή Κλάρα με λίγα λόγια τ' ός έξηγει τί τρέχει. 'Ο παπάς τ' ός δίνει θάρρος, τ' ό θάρρος τ' ός ζωής, κι' ό Ζουανίτο λέει «ναί», χλωμιάζοντας σαν πεθαμένος.

'Η ώρα π' ός τ' ός είχαν παραχωρήσει πέρασε. Τ' ό τύμπανο χτυπά και σκορπίζει από τήν τ' ός τ' ός άπειλητικούς τ' ός ήχους. Στο κάλεσμά του τ' ός θύματα προχωρούν για να πεθάνουν.

Βαδίζουν με θήμα σταθερό, με βλέμμα καθαρό, χωρίς να χ' όσσουν τίποτε από τήν περήφανη στάσι τους.

Τώρα τ' ός παιδιά είνε γονατισμένα γύρω-γύρω και π' ός στη μητέρα είνε ό παπάς. 'Ο γέρος ρίχνει γύρω του περήφανα βλέμματα. Πρώτη ή Μαρικίτα μίλησε στον άδερφό τ' ός.

— Δέν έχω, άδερφέ μου, δυνάμεις άρκετές για ν' άνθέξω σ' αυτό τ' ό σκληρό θέαμα. Είμαι ένα τόσο άδύνατο πλάσμα. Σπλαχνίσου με και κάνε άρχή από μένα!

Τ' ό τσεκούρι έσχισε τ' όν άέρα και τ' ό κεφάλι τ' ός κόρης, τ' ό τριγυρισμένο από άμορφες ξανθές μπουκλες κύλησε χάμω, χωρισμένο από τ' ό κορμί.

'Από τ' ό σπήθη τ' ός μητέρας ξεφυγε μιά σπαραχτική κραυγή, π' ός άδικα ή δυστυχισμένη προσπάθησε να τήν συγκρατήσει.

'Υστερα πλησίασε ό μικρός Ραφαέλος και με μιά φωνή γεμάτη χάρη έίπε σηκώνοντας τ' ός μαλλιά του από τ' ός λαιμό του:

— Είνε τώρα ή σειρά μου, άδερφούλη μου!

Τ' ό τσεκούρι έπεσε κι' ή Κλάρα προχώρησε τώρα π' ός τ' όν δ' ήμιο άδερφό τ' ός.

'Ο Ζουανίτο σήκωσε τ' ός τσεκούρι, μά εκείνη τή στιγμή άκούστηκε μιά κραυγή:

— Σταθ' ήτε! Χάρις! Χάρις!

'Ηταν άληθινή ή κραυγή αυτή ή ήθελε να κοροϊδέψη τ' ός θάρρος τ' ός έτοιμοθανάτου;

Μά να! 'Ο Βικτόρ θγάνει από τή γραμμή τ' ός Γάλλων και παρουσιάζεται κάτωχρος, τρέμοντας, όλος τ' ός τ' ός μπροστά σ' εκείνη π' ός άγαπ' ός, κραυγάζοντας:

— Κλάρα, εσύ π' ός ή καρδιά σου είνε δική μου, γίνε γυναίκα μου, γίνε γυναίκα μου! Π' ός μόνο τή λέξι: «ναί»! "Ω! πέστην! 'Επέτυχ' ός τή χάρη σου! 'Εσύ θα ζήσης! "Ελα, γλυκειά μου κόρη, έλα να ζήσης στην άγκαλιά μου ή επί τέλους δέξου τή χάρη π' ός σου φέρνω και ζήσε για να θρηνης τή φρικη αυτής τ' ός ήμέρας. 'Απόθεσε όλη τήν έμπιστοσύνη σου σ' ός μένα κι' έγκαρτέρησε στο πένθος σου! Θα γίνω προστάτης σου κι' όδηγός σου!

'Η Κλάρα έστρεψε σ' αυτόν τ' ός καθαρό και άτάραχο βλέμμα τ' ός και χωρίς να δισταση καθόλου, θάδισε με σταθερό θήμα π' ός τ' όν άδελφό τ' ός.

— Ζουανίτο, τελειώνει! τ' ός έίπε περήφανα.

Τ' ός κεφάλι τ' ός έπεσε. "Ενα κύμα αίματος, τ' ός αίμα τ' ός καρδιάς τ' ός έτρεξε.

'Ο Βικτόρ δέν δοκίμασε να τήν έμποδίση... "Επεσε λιποθυμημένος στα χέρια τ' ός συναδέλφων του.

Σήκωσαν τ' ός πτώματα και ό Φίλιππος πήρε τή θέσι τ' ός άδελφής του και πέθανε και αυτός με τ' όν 'Ιδιο ήρωισμό τ' ός άλλων.

Τώρα ήταν ή σειρά τ' ός γέρου μαρκησίου Λεγκανέθ.

Προχώρησε κυττώντας προσεχτικά τ' ός πλάκες π' ός ήσαν θαμμένες από τ' ός αίμα τ' ός παιδιών του.

'Ο Ζουανίτο τρομαγμένος έκανε ένα πήδημα πίσω!

— Γίνου άντρας κι' έχε θάρρος! τ' ός φώναξε ό πατέρας του. 'Ακούστε έσείς, 'Ισπανοί, άκούστε και πέστε το σ' ός όλη τήν πατρίδα. Αυτό είνε τ' ός παιδί μου, π' ός έχη τήν εύλογία μου! Μαρκήσιος ντ' ός Λός Λεγκανέθ. 'Ισπανέ μεγιστ' ός, χτύπα με χέρι σταθερό. Καμμιά κατηγορία δέν σ' ός θ' άραίνει. "Όλη ή ντροπή κι' ός όλη ή άτιμία πέφτει άπάνω στον έχθρό τ' ός πατρίδας.

'Ο Ζουανίτο χτύπησε με χέρι σταθερό.

"Ενα παράξενο θογγητό π' ός θγήκε από τ' ός λαχανιασμένο τ' ός στήθος, φανέρωσε π' ός κι' ή τελευταίες του δυνάμεις τ' ός είχαν έγκαταλείψει π' ός.

Τότε προχώρησε κι' ή μητέρα του, καμπουριασμένη, συν-

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Υπό τη Ζουή των Αειδίων Πώς διατηρείται η εμορφιά

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

— Η συναυλία της ορχήστρας του Ώδειου την περασμένη εβδομάδα, υπό την διεύθυνση του κ. Μητροπούλου, συνεκέντρωσε έκλεκτον κόσμον.

— Διεκρίναμεν τόν ύπουργόν κ. Λούβαριν, τόν επίτετραμμένον της Ολλανδίας και την κ. Σίλλεμ, τόν επίτετραμμένον της Αγγλίας και την Λαίδη Μαίρη Ουώκερ, τόν κ. και την κ. Δ. Μαξίμου, τόν κ. και την κ. Δ. Βικέλα, τόν κ. και την κ. Γ. Μελά, τόν κ. και την κ. Νεγροπόντη, τόν κ., την κ. και την διδα Αθηνογέννη, τόν κ. και την κ. Α. Βλάγκαλη, την Καν Μ. Λεβίδη, την Καν Α. Σταθάτου, τόν κ. και την κ. Δ. Αραβαντινού, την ώραϊαν και κομψήν παρεπιδημούσαν Καν Μπρουνέττα και τόν κ. Μπρουνέττα, τόν κ. και την κ. Β. Μπένση, την Καν Α. Αργυροπούλου, την κ. Καν Α. Παπάγου, την Καν Φ. Δραγούμη, τόν κ. και την κ. Μ. Μπενάκη, τόν κ. και την κ. Μιχαλακοπούλου, την Καν Α. Μάτσα, τόν κ. και την κ. Χ. Ζαλοκώστα, την Καν Συναδινού, τόν κ. και την κ. Γερουλάνου, τόν κ. και την κ. Β. Μόστρα, τόν κ. και την κ. Ν. Βάσσου, τόν κ. και την κ. Φιντινή, τόν κ. και την κ. Π. Σκένδερ, την Καν Μελά, την Καν Καράλη, την Καν Σακορράφου, την Καν Μ. Γιαπαθεοδώρου, τόν κ. και την κ. Μηλιάδη, τόν κ. και την κ. Π. Γουναράκη, την Καν Καρρέρ, τόν κ. και την κ. Κιρόγα, τόν κ. και την κ. Βορρέ, την Καν Φωκά.

— Διεκρίναμεν επίσης τας δίδας Παπάγου, Πετρίτση, Αραβαντινού, Ζογέμπ, Ζίνη, Σαμπέρ, Ευγενίδη, Αλευρά, Καμπάνη και τούς κ.κ. Δ. Λεβίδη, Μαζαράκη, Κυριακίδη, Χωρέμην, Μελάν, Φιλαδελφέα, Ραφαήλ, Ψαρρούδαν, Πετρίτση, Καλίνσκη, Λαγουδάκη, Νοταράν και πολλούς άλλους.

— Την περασμένη Τετάρτη μικρά έσπερις παρά τω κ. και τῆ κ. Μ. Βλαστού.

— Διεκρίναμεν τόν κ. και την κ. Δ. Αραβαντινού, τόν κ. και την κ. Σ. Ευγενίδη, τόν κ. και την κ. Μαλαμίδη, τόν κ. και την κ. Μπρουνέττα, την Καν Α. Μελά, τόν πρεσβευτήν της Ιταλίας κ. Μπασκαρέλν, τόν κ. Π. Μαυρομιχάλην, τόν κ. Ν. Μπαλτατζήν, τόν κ. Λούρον, τόν κ. Μάτσαν, τόν κ. Καρτάλην και άλλους.

τριμμένη, μά και γεμάτη αξιοπρέπεια.

Ο Ζουανίτο την κύτταξε στα μάτια κι' έβγαλε μία τρομερή κραυγή:

— Αὐτή... αὐτή... πού με θύζαξε!...

Κάθε πρόσωπο χλώμιασε. Οί Γάλλοι πού γλεντούσαν σώπασαν. Η μάνα μίλησε τότε στο γιό της. Εκείνος δέν την άκουσε. Τότε αὐτή θάδισε στην άκρη της ταράτσας κι' από κείνο τό ύψος γκρεμίστηκε στο κενό.

Είχε έκτελέσει μόνη της τῆ θανατική ποιή...

Ο Ζουανίτο σωριάστηκε κάτω άναίσθητος.

Χρόνια έπέρασαν.

Ζῆ στην Ισπανία ένας ευγενής. Ένας σκοτεινός πέπλος σκεπάζει τά τρομερά του χαρακτηριστικά. Η ρυτίδες πού χαράζουν τό πρόσωπό του δέν είνε έργο του άμειλίκτου χρόνου. Ο άνθρωπος αυτός ονομάζεται από όλους έλ Βερντυύγκο (ο δήμιος) τών λός Λεγκανέθ, ο τελευταίος γόνος τών οποίων είνε.

Είνε ο Ζουανίτο!

Όλοι τόν θαυμάζουν και τόν λυπούνται, μά κι' όλοι τόν αποφεύγουν. Αὐτός πάλι μία και μόνη έπιθυμία έχει: ν' άποχτήση ένα άγόρι. Τότε θά πάη να πλαγιάση στον τάφο, δίπλα στους δικούς του, πού με τό ίδιο του τό χέρι τούς θανάτωσε...

Α. ΣΑΜΙΣΣΟ

Μαραμένο λουλουδι, Κωνσταντινούπολι.— Δέν φαντάζομαι να μην είνε δυνατόν να θρῆτε έτοιμα καλλυντικά σε φαρμακείο ή κουρείο. Για την λιπαρά έπιδερμίδα σας σας συνιστώ να πλένετε τό πρόσωπό σας με γάλα άβραστο, στο όποιον προσθέτετε τῆ μία μέρα μία κουταλιά όξυζενέ και την άλλη μία κουταλιά καμφορούχο οινόπνευμα. Τό πρόσωπό σας τό ξεπλένετε με νερό χλιαρό, στο όποιον έχετε προσθέσει λίγη σόδα ή θόρακα. Έπίσης τώρα τό καλοκαίρι χρησιμοποιήτε και χυμό άγγουριού. Τό θράδυ καθαρίζετε πάντοτε τό πρόσωπό σας με την έξῆς λοσιόν:

Eau de roses	50 gr.
Alcool camphre	50 gr.

Όταν πρόκειται να θγῆτε έξω αλείφετε τό πρόσωπό σας με μία καλή κρέμα. Κάνετε ένα έλαφρό μασάζ και κατόπιν περνάτε από τό πρόσωπό σας ένα κομμάτι πάγο, περιτυλιγμένο μέσα σ' ένα πανάκι. Μετά θάζετε στο πρόσωπό σας δυό - τρείς ζεστές πετσέτες, ξεπλένεσθε με άφθονα κρύα νερά, σφουγγίζεσθε και σε λίγο πουδράρεσθε. Πούδρα χρησιμοποιήτε Coty, Houbigant, ή Leclerk.

Αραβωνιασμένην, Θεσσαλονίκην.— Πολύ με συγκίνησε τό γραμματάκι σας. Αφού δέν έχετε μητέρα να σας συμβουλευέση, θά προσπαθήσω να σας δώσω έγω όσες συμβουλές μπορώ και έλπίζω να πιάσουν τόπο. Βεβαίως δέν είνε ανάγκη να κάνετε μία ντουζίνα φορέματα για την προίκα σας. Όταν είνε καλορραμμένα, καλά συνδυασμένα μεταξύ των και σε καλή ποιότητα, μπορείτε να περάσετε και με τά μισά. Απαραίτητο σας είνε ένα έλαφρό μάλλινο παλτουδάκι, μπλέ κατά προτίμησιν, για να μπορήτε να τό φορήτε τό άπόγευμα πού είνε περισσότερο χρήσιμο, από ύφασμα καλό και σε σκέτη γραμμή. Με τό παλτό αυτό θα συνδυάσετε ένα ή δύο έμπριμέ. Ένα με σκούρο φόντο, μαύρο ή μπλέ και με σχέδιο πιο άπογευματινό, και ένα με φόντο λευκό και σχέδια γεωμετρικά μπλέ ή κόκκινα, ραμμένο έτσι ώστε να φοριέται και τό πρωί. Θα κάνετε άκόμη ένα καλοκαιρινό ταγιέρ, κατά προτίμησιν από κουκουλάτικο, σε σχέδιο κλασικό, με τρείς μπλουζίτσες, μία λευκή, μία σκωτσέζικη και μία έμπριμέ, επίσης δε χρειάζεσθε και τρία πρωινά φορεματάκια σεμιζιέ ή λινά, ή βαμβάκερά, ή έπόνζ, για τις πρωίνες σας κουρσες, για τις έκδρομές σας κτλ. Βραδυνό φόρεμα προς τό παρόν δέν χρειάζεται να κάνετε. Τό καλοκαίρι δέν ντύνεται έπίσημα ο κόσμος και έξ άλλου θα έχετε τό νυφικό σας, πού άμα του άφαιρέσετε τά μανίκια και του προσθέσετε μία χρωματιστή ζώνη, θα γίνη ώραϊότατο και άπολύτως κατάλληλο για θράδυ.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Ένα ώραϊότατο άπογευματινό καπέλλο από ταφτά ή μαροκαϊν. Η καλόττα άποτελείται από τέσσερες φέτες και γαρνίρεται πίσω μ' ένα μεγάλο φιόγκο. Ολόκληρο τό καπέλλο γαρνίρεται με γαζιά.

Καπέλλα χρειάζεσθε τουλάχιστον τρία: Ένα λευκό πρωϊνό, γαρνιρισμένο με μία άπλή κορδέλλα, ένα μαύρο ή μπλέ άπογευματινό, γαρνιρισμένο με άνθη ή με θελάκι, και ένα σε σχῆμα «νατυρέλλ», με έλαφρό γαρνιρισμα, πού να φοριέται πρωί και άπόγευμα. Παπούτσια επίσης χρειάζεσθε τέσσερα ζευγάρια: Ένα ζευγάρι σανδάλια, ένα ζευγάρι σκαρπίνια καλοκαιρινά, ένα γοθάκια άπογευματινά άσπρόμαυρα και ένα ζευγάρι μαύρα ή μπλέ. Τσάντες και γάντια άνάλογα. Πιστεύω ότι αὐτά σας άρκοϋν προς τό παρόν, είμαι όμως στη διάθεσί σας και για ό,τι άλλο θέλετε.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ